

[Maisted]

Det er de planer, der ligger på bordet. Det er jo rendyrket socialdemokratisk politik.

Jeg beklager, man ikke er klar over, at det, man skal, er at reducere antallet af offentligt ansatte. Man skal formindske statens indflydelse på dette samfund. Man skal styrke de mindre virksomheder. Man skal styrke produktionen, og man skal sætte omkostningerne ned. Det er selvfølgelig udelukkende til gavn for lønmodtagerne, for man må ikke glemme, at i dette land udgør lønmodtagerne 84 eller 85 pct. af den samlede arbejdsstyrke. Der er ingen, der taler om, hvad der tjener lønmodtagernes interesser. Man kører udelukkende efter politisk stemmekøb, hvad socialdemokratiet her har demonstreret.

Med hensyn til det dagsordensforslag, det radikale venstre har lagt frem, kan jeg stemme for det, for hvis vi skærer al snak væk, er der her tale om et besparelsesforslag, som jeg selvfølgelig kan støtte, for det er nødvendigt. Vi kan ikke lukke øjnene for, at det er en nødvendighed for det danske samfund at foretage økonomiske besparelser i den offentlige sektor, hvis vi vil overleve på lang sigt.

Erik B. Smith (S):

Man skal ikke kunne få en livslang borgerløn på op til 105.000 kr. om året, siger finansministeren til Politiken i dag. Det var næsten de samme argumenter, den daværende socialminister anvendte, da man forringede den forbigående bistandshjælp for ca. 2 år siden.

Sandheden om regeringens forlig med de radikale om uddannelsesstilbud og arbejde er, at det bliver sidste station for titusinder af arbejdsduelige, før de overføres til bistandshjælp. Det er den hjælp, som regeringen har forringet katastrofalt, først og fremmest gennem den såkaldte 9 måneders regel, men også ved at fjerne mulighederne for at få betalt en række enkeltudgifter.

Sandheden er også, at dagpengene erstattes med – ja med hvad? Hvis man er gift og ægtefællen er i arbejde: ingenting. Man får ikke en krone. Hvis man er gift og ægtefællen også er ledig, oplever man i alt fald en halvering af den ydelse, man modtager fra det offentlige. Hvis man er enlig, kan man let komme ud for, at ydelsen bliver halveret.

De undersøgelser, socialforskningsinstituttet har lavet vedrørende enlige forsørgere, viser, at op til halvdelen af dem inden for ét kvartal var nødt til at henvende sig til socialfovaltningerne. På den baggrund skal der ikke megen fantasi til at forestille sig, hvad dette får af sociale konsekvenser.

Hvad har regeringen og de radikale så afsat af midler for at hjælpe på kommunernes merudgifter til bistandshjælp og til revalidering? Ingenting. Kommunerne må tilsyneladende selv klare disse merudgifter.

Det er ingen hemmelighed, at vi i socialdemokratiet, ikke mindst fordi vi har lavet forlig om førtidspension, frygter, at dette skal resultere i, at der overføres arbejdsduelige mennesker til førtidspension. Når man oven i købet ser, at regeringen ikke har afsat midler til øgede revalideringsudgifter som følge af forliget, så må jeg spørge socialministeren: er det sådan, at socialministeren har den opfattelse, at kommunerne ingen forpligtelse har til at foretage yderligere revalideringsforsøg, når disse grupper har gennemført et uddannelsesstilbud af halvandet års varighed?

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hr. Svend Auken gjorde i sit første indlæg temmelig meget ud af, at jeg i mit indlæg havde koncentreret mig om det, som forespørgslen vedrørte, og ikke i stedet for havde brugt min taletid på at kommentere den aftale, der nu er indgået mellem regeringen og det radikale venstre om finansloven.

Ellers synes jeg nok, jeg må sige, at hr. Svend Auken ikke var i særlig godt humør, for meget af det, hr. Svend Auken kom med, når det drejede sig om forespørgslen, var egentlig udtryk for en ret negativ holdning til tingene. Hr. Svend Auken syntes ikke, at der skete nok. Hr. Svend Auken fandt ikke, at der var kommet gang i beskæftigelsen, og talte om de få ændringer, der efter hr. Svend Aukens opfattelse havde fundet sted i ledighedstillene. Ja men sandheden er jo, at vi nu har fået skabt godt 45.000 nye arbejdspladser, at beskæftigelsen nu stiger, hvad den ikke har gjort i mange år. Det er da noget, vi burde glæde os over alle sammen.

Men vi har jo et andet problem, når vi ser på arbejdsmarkedet, nemlig at vi stadig væk har en tilgang til arbejdsmarkedet på 25.000 i år – især unge, som kommer ind på arbejds-